

ost-ra-var

Festivalový ovar

Zpravodaj 4

sobota 29. 11. 2014

Editorial s. 1 | Rozhovor s. 2 | Játka s. 4 | Z jatek s. 5 | Recenze a ohlasy diváků
s. 7-12 | PREJt s. 13 | Program s. 15

Oranžová revoluce podzimu

Po prvním tematickém semináři je zcela jasné, že festivalu zbývají pouze dva dny života. Respektive letošní ročník plynule spěje ke svému zenitu. Kdo pravidelně odebírá a bedlivě čte náš bulletin, jistě zaznamenal v úplně prvním čísle rozhovor s dramaturgem Markem Pivovarem a vyčetl z něj, že OST-RA-VAR jako takový zatím umírat nebude. Je to dobrá zpráva, ale podzimně melancholické náladě to na síle neubírá. zvlášť když přichází zima. Navíc se na Tematický scénář Specifika malých a velkých (nejen) ostravských scén sešly lehce kontroverzní reakce. V tomto případě budeme rádi za další příspěvky nejen od zapálených studentů. Přecházíme totiž na redakční DEFCON 2, a ocenili bychom i přímé konfrontace ze strany pedagogů nebo profesionálních kritiků. Pokračujeme v progresivní linii „co číslo, to novinka“.

Ve včerejším vydání se nám také velmi osvědčily glosy pojímající festival jako celek, a proto padlo rozhodnutí vzorek respondentů velmi specificky zúžit a zeptat se kolegů z Videozpravodaje, co o letošku soudí. Mrkněte na to, budete koukat.

V redakci se také čím dál častěji scházejí hodnocení, která se jedno od druhého velmi liší. Co osobnost, to diametrálně odlišný, někdy až fundamentální postoj. Každá neshoda vytváří pirátskou buňku FESTIVALOVÉHO OVARU. Čas v redakci se zpomalí, ustává klepání do klávesnic a každý na stůl vysunuje kolty z pouzdra. V těchto okamžicích teprve vypuká ta skutečná přestřelka

v newsroomu a vřele doporučuji v takové skupině někdy pracovat.

Začátek sobotního programu také patří rozehrávacímu kolu v podobě rozborových seminářů. Přejeme všem referentům šťastnou ruku při volbě slov v první vlně referátů. Setkání proběhne v divadelním klubu v Bezručích jako za starých časů. Snad nikdo ze stolu nesvrhne petrolejovou lampu a jeho české divadelní vědy ještě chvíli přečká dobu ledovou.

Předposlední, sobotní večer neodmyslitelně patří, po divadle samotném a editoriale, k mému nejoblíbenějšímu ostravskému žánru. Všechny nás čeká společenské setkání, které jsem pro sebe před lety pojmenoval „banketem“. Opět si nasadím motýlka a konečně vyjdu z illegality novinářského zákopu. Jeden z hrdinů OST-RA-VARu, ostržilý „patron du club“ nervového centra OST-RA-VARského společenského života – klubu Divadla Jiřího Myrona, který s pohotovostí mírní naši žízeň i hlad po víně (případně tlačence). Jistě pro nás připraví širokou paletu delikates a bude s námi mít velkou trpělivost. Navíc jsem velmi ocenil, že se alespoň pro včerejší večer stal klub v „Myronce“ dějištěm menšího večírku, jakéhosi spontánního preludia k dnešnímu podniku. Opět se odbourají vzájemné bariéry a předsudky a družné hovory otevřou netušené komunikační kanály. Divadelní festivaly jsou přece především o tom pochopit, že jsme kolegové na jedné tající kře.

Martin Masox Macháček

„Na záskocích mne vzrušuje určitá dávka masochismu vůči sobě.“

Když vám dva herci NDM chvíli po sobě odmítnou interview, začnete být poměrně zoufalý. Ale pak k vám díkybohu zabloudí jedno číslo a do pěti minut před vámi stojí Ivan Dejmal. Nejen, že vám vytrhne několikery trn z paty, ale také poskytne na několik minut příjemnou společnost a zevrubně odpoví na cokoliv.

Jiřina Hofmanová: Obligátní otázka: jak se vám líbí v NDM? Přece jen tu nejste dlouho.

Druhou sezónu a líbí. Určitě to byl krok správným směrem. Člověk až s odstupem vidí chyby, které v souboru byly. Když teď koukám na Olomouc, což bylo moje první angažmá, vidím, že tam byly problémy, a to dokážu říct, i když ji mám moc rád. Myslím, že tady jsou taky, ale menší. Ještě nejsem úplně objektivní. Jsem rád, že tu jsou dvě divadla a zkušebna, takže vlastně máme tři prostory. Zároveň máme dvojáky, takže existuje určitá hygiena mezi kolegy; nevidíme se tak často. Jenom bych chtěl, aby se víc hrálo, jelikož představeních není moc.

Magda Zicháčková: Kolik jich máte za měsíc?

To je různé, hrajeme přibližně patnáctkrát a člověk nemůže být ve všem, takže jich mám tak deset za měsíc. Dovedu si představit, že tak patnáct by bylo fajn. Ať se vyhrajeme, dokud jsme mladí.

JH: Vy jste tu přezkoušel některé inscenace. Jaký je to pocit vstupovat

do hotového tvaru?

No, nepříjemný, ale mám rád když to pak klapě. Je v tom dávka vzrušení, adrenalinu. Vlastně mě na tom vzrušuje určitá dávka masochismu vůči sobě. Záskoky jsem dělal už v Olomouci, ale tady jich bylo víc, třeba i v hlavních rolích. Je to zvláštní, ale už jsem si zvykl sedět u záznamu. Bylo dobré, když jsem teď nastupoval za Igora Orozoviče do Donaha!, že se představení ještě hrála a já jsem se mohl jít podívat, nebo aspoň stát vzadu a nasát tu atmosféru.

JH: Jak se vám hraje zrovna v Donaha!?

Je to fajn, když je plné divadlo a lístky jsou dlouho dopředu vyprodány. Lidé se baví od začátku do konce. Hrozí tam jedna věc, a to, aby to nesklouzlo k nějaké povrchní, plytké zábavě. Je to sice komedie, ale je potřeba udržet nějakou míru vztahu k realitě. Není to snadné, ale snažím se to držet.

JH: A co zvykání na ostravský dialekt užívaný v inscenaci?

Zvykalo se těžko, a to i když mi tenhle kraj není úplně cizí. Jsem původem

z Frýdku-Místku a studoval jsem tady ještě před DAMU konzervatoř. Ovšem text je tak šroubovaný, až jsem si na první přečtení myslel, že se to v životě nenaučím. Ale když do toho člověk vpluje, je naopak obtížné se toho zbavit.

JH: Text hry Za vodou je fragmentarizovaný, jak se s tím herci pracuje?

Nad tím jsem nepřemýšlel. Během zkoušení jsem na to neměl čas. Na to asi neznám odpověď. Byť se v některých chvílích přistihnu, jak přemýšlím nad tím, že vím jenom ty a ty informace a měl bych se podle toho chovat. Ale to jen v daný okamžik, nepřemýšlím nad dalšími obrazy. Navíc mě takové filmové střihy baví. Změní se jenom okolnost, přijde nová postava a přesune to někam jinam.

JH: Jaká je spolupráce se Štěpánem Páclm?

Mně se s ním pracuje moc hezky a doufám, že i jemu se mnou. Zkoušení Za vodou bylo krásné. Mám divadlo rád a vždycky rád chodím na zkoušky, ale někdy je to takové, někdy makové, sem tam nějaké problémy. Ale tady jsem se vážně těšil na každou zkoušku, i když mi nebylo úplně fajn vzpomněl jsem si, že bude zkouška, rozzářil se a řekl jsem si: „Jó, zkouška!“ Je to velmi příjemný pocit, když si tam jde člověk zařadit. Navíc mi Štěpán přijde jako dobrý člověk, sedíme si i lidsky. Když spolu jdeme na pivo, vždycky si máme co říct. Věřím mu jako režisérovi, má moji absolutní důvěru.

MZ: Ještě bych se vrátila k dnešnímu Macbethovi. Hned na začátku se stala ta nepříjemná situace s paní a došlo k přerušení představení. Muselo být

hrozně náročné se vpravit zpátky do role. Jak jste se s tím vyrovnal?

Jsem vlastně rád, že se to stalo při tomhle představení, protože při jiném si to úplně neumím představit. Po zbytek první půlky jsem pak přemýšlel nad smyslem divadla, nad tím, co to tady vlastně děláme: „Aha, takže my jim tady něco předvádíme a oni na nás koukají“ a přišlo mi to hrozně falešný. Naštěstí v Macbethovi je hodně věcí odosobněných nebo ironicky zhozených. Plně jsem se do představení vrátil až po přestávce. A hlavně – hlásili nám, že paní je v pořádku, za což jsem moc rád.

Děkujeme za rozhovor i záchranu

Jiřina Hofmanová a
Magda Zicháčková

Kamarád krev

Divadelní krev je kamarád na částečný úvazek. Kdysi jsem viděla vystoupení korejských performerů, kteří používali na jevišti kromě vlastní i kohoutí krev. Po dvou hodinách a padesáti minutách už nebylo úplně jasné, která patří komu. „Pořád se na tom dá něco najít,“ doplnil student třetího ročníku katedry multi-mediální tvorby, který vytáhl žiletku a k problematice dočerpал trochu ze svého.

Miriam Šedá

Alexandrovce do Márnice nenacpeš

Páteční odpoledne patřilo první moderované debatě. Vladimír Just zahájil společné úvahy úvodem, kterým se pokusil nastínit průběh následující diskuze. Ihned připojil vlastní pohled prostřednictvím svého vnímání prostoru na divadle; své poznatky demonstroval nejen pomocí historických kontextů, ale i osobních zkušeností.

Samotná debata se rozvíjela velmi zvolna. Prvním „záchytným“ bodem se stalo řešení problému přenášení inscenace ze specifického prostoru do divadel kde soubor hostuje. Vzhled do situace poskytl především scénograf NDM David Bazika. Po chvíli byl vyzván k zapojení i dramaturg Divadla na Vnohraděch Milan Šotek. Zvolna pohovořil divadelní kritik Josef Hermann, na kterého, vysvětlením postavení NDM mezi ostravskými divadly, reagoval ředitel NDM Jiří Nekvasil.

K aktivní výměně názorů však nedošlo, bohužel asi ani nemohlo. Pobídky k diskuzi od moderátora nebo profesionálů směřované k mladším kolegům či studentům neumožňovaly příliš velký prostor k rozvíjení tématu. Především kvůli požadavku na co největší konkretizaci bez možnosti využití vlastního kritického zhodnocení všech působících složek inscenací uváděných jako příklad.

Problematické byly i výzvy na jasné určení divadelních preferencí mladé generace. Konkrétně u studentů divadelních oborů není zrovna běžné apriori předpokládat, že budou mít předsudky

k různě velkým scénám. Především proto, že pravidelně navštěvují všechny možné typy divadel. Takto položený dotaz by mohl být vypovídající spíše u středoškolských nebo vysokoškolských studentů, kteří navštěvují určitá preferovaná divadla.

Často bylo z otázek mířeným k „publiku“ cítit jakési podsouvání myšlenek či návodnost uvažování o tématu. Z toho pak vyplývalo generalizování OST-RAVARského publika upřednostňováním malých scén a apriornímu odmítání NDM. Přitom z následných reakcí bylo patrné, že drtivá většina tento názor nesdílí a loňský kritický postoj vůči některým inscenacím nevychází z prostorových nedostatků budov NDM. Z toho vyplývala i překvapivá snaha vyvolat konflikt či snad dramatickou diskusi v duchu atmosféry konce minulého OST-RA-VARu.

Vyžadovat názor vztahující se právě ke vztahu inscenace k prostoru, však evidentně vycházel z dojmu, že co je v komorním prostoru je dobré a velká divadla jsou obecně všechna špatná. To celkem zřetelně osvětluje volbu a konečnou formulaci názvu prvního semináře.

Největším paradoxem zůstává, že když už se ke slovu konečně začali hlásit „Ti“ mladší, byla debata předčasně ukončena.

Kateřina Málková

„Pri debate o špecifikách divadelného priestoru treba spomenúť aj dramaturgiu diskusného priestoru. Tradičné rozdelenie javisko-hľadisko, napriek zbúraníu rampy, vedie k psychologickému deleniu na tých čo majú viac vraviť a tých čo skôr mlčať. Diváci, ktorí sledujú javiskovú diskusnú drámu sa omnoho ťažšie zapájajú do deja. Dramaturgia diskusného priestoru je ale veľká veda. Rozľahlý priestor Cooltoure je priveľký, Aréna nesprávne rozložená... Škoda, že tento rok obmedzene funguje aj nočný ruch na dokonalej diskusnej platforme - v divadelnom klube, ktorý tradične poskytoval najväčší priestor pre rozmach veľkých myšlienok.“

Milo Juráni

Isabela Moravcová: „Diskuze pro mně nebyla vůbec přínosná. Podle mě neexistují malá a velká jeviště, ale jen malí a velcí herci. Pokud kdekoliv na náměstí něco rozehraje jeden herec a zaujme lidi, tak nezáleží, na tom jestli to dělá tam, v Aréně, v Myronovi, ve Dvořákovi nebo kdekoliv jinde. Důležité je, jak to podá a jak se s tou rolí sžije.“

Kristýna Polešková: „Já musím souhlasit. Pro mě taky nebyla debata tak přínosná, jak jsem očekávala. Čekala jsem, že se bude diskutovat o tom, že s prostorem si vždycky musí poradit celý tým. Ať už režisér, scénograf, herci. Přišlo mi hrozně jednostranné říct, že tohle je malá scéna, je to intimní a funguje to takhle, nebo velká scéna a funguje to jinak. Shakespearův Sen noci svatojánské může přeci stejně dobře fungovat tady v Aréně i v Divadle Antonína Dvořáka, když se toho chopí dobrý inscenační tým a bude si s tím umět celkově poradit.“

IM: „Záleží hlavně na spolupráci režiséra a herců, na dramaturgii a na celém týmu a ne jenom na jedné části.“

KP: „A byla tady vynesena krásná myšlenka: když je herec spokojený s rolí a chápe ji a chápe taky svoji úlohu v daném prostoru, tak si s tím prostorem dokáže vždy poradit.“

Isabela Moravcová,
Kristýna Polešková, FF SUO

„Myslím si, že je určitě dobře, že byla taková diskuze vůbec vedena. Trochu mi ale přijde, že probíhala přesně tak, jak bylo žádáno, aby proběhla. Řeklo se to, co se asi chtělo slyšet, čímž neříkám, že to nemůže být pravda. Jakoby se všichni jenom ujišťovali o nějaké skutečnosti. Každopádně ve všech směrech zajímavá diskuze.“

Studentka, FF UPOL

„Jsem ráda, že diskuze vznikla. Téma bylo zajímavé, ale pro mě špatně konkretizované. Je škoda, že se to nemohlo více propojovat s představeními, která jsme tady viděli. Na druhou stranu ale chápu, že jsou to spíše myšlenky do následujících diskuzí. Je také pravda, že divák přirozeněji přijímá dění v malém prostoru, jenže je tam i větší očekávání a mělo by to tedy být 100% dotáhnuté jak z režijního hlediska, tak samozřejmě i dramaturgického a hereckého. Určité prvky by však mohly fungovat stejně dobře na malém prostoru, jako i ve velkém. Je ale potřeba pro to něco udělat.“

Martina Janotová, DiFa JAMU

„Diskusia o problematike divadelného priestoru vo všeobecných pojmoch bola pre mňa sklamaním. Ak by sme sa zaoberali konkrétnymi inscenáciami, spoločný rozhovor by možno nevyznel ako prázdna ozvena.“

Eli Zuborová, VŠMU

„Za prvé si myslím, že vymezení tématu nezacházelo s divadlem jako tvůrčím uměním. Za mnohem přínosnější bych pokládala řešit práci s prostorem (samozřejmě, že v tom případě člověk neujde hodnocení inscenací a propojení s ostatními složkami, čemuž se moderátor snažil vyhýbat), zvláště v diskusi se studenty divadelních škol. U nich je přece jen rozdělení na adoranty malých nebo velkých scén černobílé. Když budu mluvit sama za sebe – nezáleží mi na tom do jak velkého divadla jdu, ale jak si ho inscenátoři opanují, upraví a promění.“

Za druhé si také nejsem jistá, že problematika prostoru byla hlavní příčinou loňského pnutí. Abych byla konkrétní – Smrtihlav měl mnoho až mrazivě přesných výtvarných kompozic. Některé misanscény prudce a silně rezonovaly těch několik momentů, v nichž zůstaly statické. To ovšem nic nezměnilo na tom, že ostatní složky měly své slabší chvíle a inscenace neudržela látku nastavenou velkorysým výtvarným gestem. Stejně tak vypadala letošní Večeře, ač v méně ostentativní podobě.

Problém tedy netkví ve velkém divadelním prostoru, ale v udržení velkolepé energie probuzené výborným výtvarným řešením.“

Jiřina Hofmanová, FF MU

Škoda první poloviny

Podivný případ se psem je opravdu zvláštním „případem“. Dlouho se nestalo, že bych viděla inscenaci, v níž by byl tak diametrální rozdíl mezi první a druhou polovinou.

Poté, co první část skončí, se celkový způsob inscenování změní o 180°. Jednotlivé postavy se již nestylizují do rolí určených jim na terapii, ale hrají „sami sebe“. Tím se veškeré okolnosti stávají uvěřitelnějšími. Komické situace se najednou dostávají do kýžené konfrontace s mrazivými momenty, a tím pádem začíná inscenace konečně působit. První půlka by této úrovně mohla také dosáhnout, a to v případě, že by se v ní důsledněji rozlišovalo vstupování postav do svých terapeutických „rolí“ od jejich vlastní reality. Počátek inscenace dostatečně nevyužívá potenciálu textu a chybí mu jakákoli gradace. A proto se do publika téměř žádné emoce nepřenesou. Podíl na tom rovněž může mít nešťastné rozvržení scénické akce, kvůli kterému diváci z levé půlky hlediště a zadních řad přichází o značné množství situací.

Herecky je inscenace, ve srovnání s ostatními letošními OST-RA-VARskými kusy NDM, nadprůměrná. Především představitel Christophera Robert Finta v maximálně možné uvěřitelnosti zpodobňuje příznaky a projevy chlapcovi nemoci. Nejvýrazněji to dokládají scény panických záchvatů, při nichž se Finta nebojí zacházeli do takových krajností jako je mlácení hlavou o stůl. Obdivuhodný je rovněž výkon Františka Strnada coby Christopherova otce. Postavu Strnad rozehrává s nesmírnou

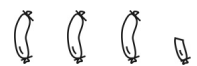
citlivostí, lehkostí a přirozeností. Skoro jako by sám podobně nelehké životní události prožil.

Je škoda, že ne zcela povedená první polovina srazila potenciální výborný celkový dojem. Přes to závěr inscenace vyvolal ony žádoucí bouřlivé emoce (když pominu značně neuvěřitelný pláč Lady Bělaškové), které si tento text jistě zaslouží.

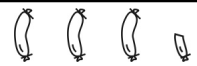
A jedno zamyšlení na závěr: Začleněním živého potkana se zpočátku jevilo jako dobrý nápad. Nakonec jsem zvířete dost litovala, protože se herci v zápalu svého výkonu moc neohlíželi na to, jak s ním zachází. Ani sám potkan nevypadal, že by si svou „rolí“ nějak výrazně užíval.

Kateřina Balíková

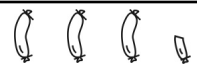
Kateřina Balíková

Kateřina Málková

Milo Juráni

„Na letošním OST-RA-VARu jsem mile překvapen z inscenací NDM. Zatím mě všechny tematicky zajímaly, herecky přitahovaly a divadelně uspokojovaly. Ani Podivný případ se psem není výjimkou. Ačkoliv to pro mě bylo silné představení, myslím, že na intenzitě ubíral rámec jakési dramaterapie. Nepotřeboval jsem ho, chtěl jsem se zaměřit na příběh a nikoli na to, jak se herci na terapii musí dostávat ze svých přidělených rolí. Herecké výkony se mi zde dokonce zdály v porovnání s ostatními inscenacemi NDM velmi vyrovnané. Především děkuji za ztvárnění postavy Christophera. Jak se říká, sežral jsem mu to i s navijákem.“

Jonáš Konývka, DiFa JAMU

„Se stoupající tendencí dosáhla inscenace Haddonova dramatu v NDM svého vrcholu někdy ve třech čtvrtinách druhé půlky. Téměř ihned poté jej však totálně zničila patetické finální hudební aranžmá spojené s jednou černou falešnou slzou. Škoda. Oproti tomu Christopher i jeho otec dokázali dojmout skutečně. Zejména představitel Christophera Robert Finta svým neuvěřitelně autentickým Aspergerovým syndromem. Kéž by jen s herecky trpícím chlapcem nemusel strádat i ten nebohý potkan.“

Kateřina Málková, FF MU

„V kontexte osobnej návštěvnosti festivalu OST-RA-VAR (3. účast) velebím NDM za dramaturgický počín (výber textu), herecký počín (Lada Bělašková) a scénografický počín (stolička, debnička). Lebo aj po nočnom žúre sa predsa sakra oplátilo opustiť prístelku na hoteli!!!“

Ján Balaj, VŠMU

„Myslím, že se v této inscenaci působně mění konstelace rodinné na divadelní. Některé chvíle se až neúnosně protahují, což nejspíš zapříčinilo režijní vedení. Na druhou stranu tam byly velmi uvěřitelné momenty a v důsledku toho vznikl opravdu silný divadelní zážitek.“

Alžběta Novotná, FF SUO

„Z tohoto představení jsem byla nadšená. Děj byl srozumitelný, délka přijatelná a nebylo zapotřebí ani opulentní scénografie. Celkovou úroveň inscenace zvyšoval herecký výkon Roberta Finty. Podivný případ se psem mě prostě a jednoduše potěšil.“

Lenka Řičánková, FF MU

Real eyes Realize Real lies

Problémem inscenace Klub outsiderů je samotný text, z něhož vychází. Felicia Zeller, německá dramatička, která se ve svých divadelních hrách opakovaně vrací k sociálním či společenským problémům (workoholismus – Přátelé generace X; zneužívání levných pracovních sil – Rozhovory s astronauty; alkoholismus – Bier für Frauen; aj.) v tomto textu nepřinesla adekvátní a dostatečně zajímavou výpověď, jež by zcela obsáhla problém lidí nacházejících se v tak bezvýchodné situaci jako je ztráta zaměstnání.

Šest karikatur, šest různorodých zoufalců sdílí jednu malou kancelář, kde den za dnem společně zabíjejí čas. Čekají na slíbený rekvalifikační kurz. Stále se opakuje monotónnost, nečinnost a občas i nesmyslnost jejich jednání. Přestože má text bezpochyby ne příliš běžnou strukturu, celkový dojem z obsahu to nezachrání. Dokola se opakující repliky, připomínající přehrávání poškrábané gramofonové desky, jsou znázorňovány spíše mechanicky, i když jim daleko víc lahodí rozdílné zabarvení (Lukáš Melník, Ondřej Brett, Pavla Gajdošíková).

Začátek inscenace má, především díky Lukáši Melníkovi, velmi dobře nasazené tempo. Přestože se jej všichni herci snaží udržet po celou dobu, s nezajímavým obsahem pozornost i napětí klesá. Problémové jsou především pasáže s postavou Doti (Markéta Haroková), a to díky rozvleklosti jejích výpovědí. Markéta Haroková mluví tiše, pomalu a záměrně

zmateně, což se k postavě takového charakteru hodí, ale zároveň to neskutečně ubírá spád celé inscenaci. Každé další opakování jejích replik je víc a víc úmorné, skoro až nesnesitelné. O to víc jsou v kontrastu výrazní a energičtí Axel (Lukáš Melník) a Gerhard (Ondřej Brett). Je otázkou, zda by hře neprospěla koncentrace na méně postav; mohly by tak projít alespoň nějakým drobným vývojem. To hra v této podobě příliš neumožňuje. Setkání s tímto textem Felicie Zeller je pro mnohé jistě velkým zklamáním a to, i když je to na půdě oblíbeného divadla. Škoda, že si inscenační tým nevybral ke zpracování z jejího repertoáru něco jiného.

Magda Zicháčková

Magda Zicháčková			
Milo Juráni			
Kateřina Balíková			
Kateřina Málková			

„Mně to přišlo hodně zdlouhavé. Líbily se mi herecké výkony Lukáše Melníka a Ondřeje Bretta. Ženské herecké výkony mě nebavily, ale za to mohly spíš ty postavy, než ztvárnění, i když ani to se mi moc nelíbilo.“

Pavčina Svobodová, DAMU

„Asi nejlepší na té inscenaci je výkon herce, který hrál Axela. Ostatní postavy se mi oproti němu zdály dost upozaděné. To je asi vše, co k tomu můžu říct, protože jsem docela špatně seděl a měl tak špatný úhel pohledu.“

David Nitka, Ostravská univerzita

„Mám velké pochyby o tom textu. Dokážu pochopit, že se snaží ukázat bezvýchodnost lidí v nějaké situaci, ale popravdě řečeno mě po chvíli přestalo zajímat, co je ten který člověk zač a co s ním bude dál. Myslím, že je to hodně zakódované v textu, inscenace s tím už nemohla nic moc udělat.“

Lenka Šaldová, divadelní kritička

„Mně se to hodně nelíbilo a nejsem si úplně jistá, že to chci prezentovat, protože mě to mrzí, zvláště kvůli hercům. Ta hra je dost divná. Nerozumím tomu, proč zobrazovat takhle ubohé lidi. Já s tím mám třeba osobní zkušenost, protože moji rodiče jsou přesně takoví. Nestýkám se s nimi, takže nemám ani potřebu se na to chodit koukat do divadla. Víím, že takoví lidé jsou, ale nepříjde mi to pro umělecký záměr nijak vhodné. Proč to zpracovávat, můžu se podívat na dokument a přinese mi to víc.“

Andrea Kojšová, DAMU

Ballekove šialené vrstevnice

Rastislav Ballek má dve polohy. Raz prehovára rečou nepriestrelného intelektuála, ktorý má vo všetkom riadny poriadok, inokedy ukazuje svoju démonickú tvár. Vťahuje nás do chaotického sveta mnohovýznamových hračiek a interpretačnej masturbácie, pri ktorej sa môžeme pokojne pretrhnúť, ale odpovede na javiskové otázky nevyhlásime.

Ak som odhodlaný ponoriť sa do Ballekových vrstevníc, zväčša z divadla neodchádzam ochudobnený. Problém nastáva vtedy, keď sa šifra majstra Balleka zmení na dramaturgické peklo, z ktorého možno pre vlastné potešenie odkrojiť len kúsok. Ostravský Macbeth je bezpochyby výtvarným majsterštokom, ale čím viac od blaha slzí oko, tým viac „podpásoviek“ dostáva rozum.

Formálny maximalizmus chrlí obrazy nasiaknuté krvavou temnotou, rušivo prelína repliky hercov, obťažuje nás hrubou zvukovosťou, alebo podáva drogu v podobe polámaných rytmov elektroniky. Odkopáva však prítomnosť akejkoľvek témy. Inscenáciu potom dobre pre Balleka typické nuansy intelektuálneho vtipu, akým je napríklad (ťažko všimnuteľné) blúdenie kráľa a jeho skupiny cestou na Macbethov hrad.

Stretnutie hereckého súboru s Ballekovou individualitou v sebe spájalo isté očakávania a výsledok je rôznorodý. Početné davové scény aj osem mesiacov od premiéry držia tvar a dynamiku. Špecifický je Macbeth Vladimíra Poláka. Herec tlmočí postupnú cestu postavy od zdržanlivej, no lákavej túžby po moci až po plačlivého pajáca zmietajúceho sa vo

vlastných démonoch. Jeho rozhodnutie zbaviť sa Banqua (František Strnad) nevychádza z chladnej snahy o prerušenie klatby, ktoré by zaručilo budúcnosť panovania pre ďalšie Macbethovo pokolenie. Je skôr depresiou z neočakávaných výčitiek svedomia a snahou zachrániť svoju budúcnosť. Vrcholný monológ Lady Macbeth (Lada Bělásková) je obvykle lakmusovým papierom celej postavy. Lada Bělásková tu žiaľ upadá do jej obvyklých hereckých polôh. Povrchne prežíva stavy šialenstva a sprevádza ich ilustratívnym dychčaním, plačom aj okatými vzdychmi.

Stelesnením podivnej šialenosti je Malcolm Ivana Dejerala. Neprítomný a nečitateľný pohľad spája s jemne šialenou intonáciou, ktorá graduje v poslednom monológu. Nebo nad škótskym kráľovstvom ešte viac potemnie príchodom nového kráľa a desivý kruh škótskeho nešťastia, ktoré Macbeth počal prvou kráľovraždou môže pokračovať ďalej.

Štvorka v hodnotení protirečí recenzii, ale má svoj dôvod. Ak pripustím, že mnohovýznamová hra obrazov nie je len vyprázdnená póza, ak prijmem všetok vizuálny smog valiaci sa z javiska, dve jaternice by mohli znamenať, že som hádam niečo nepochopil.

Milo Juráni

Milo Juráni

Magda Zicháčková

Jiřina Hofmanová

Martin Macháček

„Moje dojmy z inscenace Macbeth jsou rozporuplné. Režijní rukopis byl výrazný, ale také trochu chaotický. Líbila se mi výtvarná stránka, bylo se na co dívat. Některé situace byly působivé, ale víc z výtvarného než třeba ze zvukového hlediska, kde se to často smazávalo navzájem. Docházelo i k překrývání textu, což je při interpretaci Shakespeara nezvyklé. Herci se mi zdáli všichni velmi dobří. Finálový souboj meč kontra revolver mi připomněl Indiana Jonese a chrám zkázy. Nevím, jestli to tak bylo Ballekem míněno.“

Jan Kerbr, divadelní kritik

„Se nedivím, že je Macbeth tak depresivní, když má takovouhle bábu.“

Macho Milostpaní Macháček

„Ballek sa začína vykrádať, ale je to asi tým, že toho robí veľa. Dost' mi to pripomínalo Oresteua z SND. Problém tej inscenácie vidím najmä v ostravskej hereckej deklamácii. Možno to bol režijný zámer, ale mám pocit, že inscenácií to neprospeľo. Na druhú stranu som ešte ani raz nevidela naozaj dobrého Macbetha.“

Olívia Fantúrová, FF MU

„Vzhľadom k dnešnej diskusi na tematickém seminári o schopnosti či neschopnosti veľkých scén vyjadřovat určitá témata, mi príjde, že takhle inscenace propagátorům veľkých divadel trochu vyráží meč z ruky. Věřím tomu, že velké scény mohou sdělovat témata a mají na to prostředky, ale mám pocit, že zrovna v tomhle případě se to úplně nepovedlo.“

Josef Kačmarčík, DAMU

HODNOCENÍ	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KLUB OUTSIDERŮ	MACBETH
Michaela Malčíková (MdB)	 	 	
Marcela Magdová (DAMU)	 		
Eliška Sedláčková (FF UP)	 	 	
Jasmína Finkeová (FF SUO)	 	 	

„Všem doporučuji výstavu v Muzeu hluchínska, která koresponduje s inscenací *Za vodou*. Je to velmi dobře udělaná výstava.“

Martin Bernátek, FF MU

Do bufetu DJM přiběhne dívka. „Prosím vás, dáte mi sklenici vody, paní v hledišti se udělalo špatně.“ „Samozřejmě.“ podávajíc sklenici „Zaplatit to můžete později.“

Napsal sám život.

„Před dvěma lety jsem tady byla jako divák a teď jsem ve Videozpravodaji. Mám Ostravu ráda, je tady super atmosféra a baví mě různorodost programu.“

Nikola Pracná, Videozpravodaj

„Atmosféra mě dost překvapila. Jsem tady poprvé a hned ve video štábu. Ráno se chystám na rozborový seminář, tak na paření není moc čas. Festival vnímám z interní stránky, ale jinak je rozličný.“

Michal Nagy, Videozpravodaj

„Chybí mi tady herecké osobnosti, za kterými jsem sem cíleně jezdila – Tomáš Dastlík, Veronika Lazorčáková nebo Igor Orozovič. Měla jsem je ráda jenom když se objevili na jevišti. Na druhou stranu jsem objevila spoustu nových tváří z konzervatoře. Štěpán Kozub mě uchvátil. Líbil se mi v Aréně i školním představení a jednou z něj určitě bude velká herecká osobnost.“

Lenka Skřečková, Videozpravodaj

„Já jsem na OST-RA-VARu druhým rokem a rozdíl oproti loňskému roku cítím v otevřenosti mezi tvůrci a kritiky. Byla tady nějaká averze a promítala se úplně všude. Každopádně, co se týká inscenací, skladby programu a vůbec repertoáru cítím velký posun ze strany NDM. Může to působit malinko styli-zovaně, ale oproti loňskému roku, což byl velký průšvih, na sobě rozhodně zapracovali. Jinak si to tenhle ročník užívám daleko víc, protože jsem věděl, do čeho jdu. Pro mě je to zajímavé, protože se s některými názory se setkávám až ve střížně, případně zvenku z vašeho zpra-vodaje.“

Matěj Novák, Videozpravodaj

„Co považuji za pokrok oproti loňsku je, že ne všechny tituly jsou v režii Petera Gábora a Janusze Klimszi. Vloni jim docela uškodilo, že byly čtyři inscenace od jednoho režiséra. Letos je to pestřejší, zatímco Aréna a Bezruči si drží celé roky režijní pestrost a nezasekly se na jednom nebo dvou režisérech. Líbí se mi, že jsou schopní dát na festival drama a komedii. V Aréně byly tři inscenace a nebáli se tam hodit Bílého muže a Rudou tvář i když by mohli nasadit Krajní meze, což je depka jako Přízraky. A Bezruči jsou klasika! Vždycky vyvažují dramaturgii.“

Dominika Hrbková, Videozpravodaj

„Domnívám se, že Macbeth je takzvaně inscenace za toastový chléb. Pokud Rastislav Ballek přijal jako honorář něco víc než to, tak je něco hrozně špatně. Myslím si, že Ostrava je momentálně taková jaká má být. Je skvělé potkávat představení, která jsou dobrá, ale i ta, co jsou problematická.“

Zkrácení programu tak, že inscenací zůstalo méně, je škoda. Na jednu stranu si sice odpočineme, ale na druhou stranu máme menší přehled o tom, co se za ten rok stalo a změnilo. Pro mě nikdy nebyl OST-RA-VAR jen výprodejem toho nej-lépšního nebo nejvíc diskutabilního. Za-jímá mě, jak se ta divadla a soubory vyvíjí. Což nelze zjistit, pokud zůstane takto omezený výřez. Podle mě je to o tom - víc představení a víc diskuzí. Ne, že se uskuteční jeden seminář o nějakých prostorech, který ve výsledku vůbec nic neřekne. Pojdme diskutovat o tom, co vidíme. Tyhle ‚inovace‘, které probíhají jsou spíš k horšímu než k lepšímu. Pojdme se vrátit k tomu vidět podstatnou část sezóny a o tom diskutovat. To je důvod, proč se lidé vrací - aby mohli sledovat progres ostravských divadel. Mám pocit, že tohle letos trochu chybí. A je potřeba se k tomu vrátit.“

Petr Klarin Klár

DNES**9:30 - 14:30 1. ROZBOROVÝ SEMINÁŘ**

Divadlo Petra Bezruče - klub

15:00 PETROLEJOVÉ LAMPY

Divadlo Petra Bezruče

18:30 POSTŘÍŽINY

NDM / Divadlo Jiřího Myrona

A: "Dobrý den, co si budete přát?"

K: "RYBU"

A: "Dnešní rybou je pstruh á la cream.
Přeji dobrou chuť."

K: "RYBU"

A: "Dnešní rybou je pstruh á la cream.
Přeji dobrou chuť."

K: "RYBU"

A: "Dnešní rybou je pstruh á la cream.
Přeji dobrou chuť."

K: "RYBU"

A: "Dnešní rybou je pstruh á la cream.
Přeji dobrou chuť."

K: "RYBU"

A: "Dnešní rybou je pstruh á la cream.
Přeji dobrou chuť."

K: "RYBU"

A: "Dnešní rybou je pstruh á la cream.
Přeji dobrou chuť."

K: "DĚKUJU!!!"

.
.
.

"AU!"

Šéfredaktor: Martin Macháček

Redakce: Kateřina Balíková, Jiřina Hofmanová, Kateřina Málková, Magda Zicháčková,
Miriam Šedá, Miloslav Juráni

Grafik: Lukáš Kubina

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.